

Habip (Orhan Kemal'in "Hanımın Çiftliği" adlı Romanı) **Duygusal**

Karakter Esmer, yağız bir delikanlı olan Habip, 60 yaşındaki babası, yaşlı anası, iki kardeşi, karısı ve çocuklarıyla birlikte fakir bir şekilde yaşar. Zamanında dedelerinin ekip biçtikleri tarlaların köyün ağası olan Muzaffer tarafından el konulmasına razı gelmez. Hakkını arar. Diğer köylü halk ağanın gücüne karşı gelinmez diyerek geri çekilmişken, Habip daha da hırslı bir şekilde kinine odaklanır. Habip, Allah'ın adaletinin mutlaka tecelli edeceğine inanır. Babasına karşı saygılı olan Habip, babadan aldığı öğütlerle her ne kadar siyasi parti aracılığı ile işi çözeceğini düşünse de ağa ile aynı partiden olduklarını öğrenince bu hayali de suya düşer. Artık sabredemez ve Muzaffer'i öldürmek ister fakat evladı, karısı yüzünden duygulanıp, nasıl yapacağı konusunda emin olamaz. Bir dönem Ramazan'ı azmettirip dayısını öldürmesini sağlamak ister fakat bunda da başarılı olmaz. Habip, en sonunda içinde yaşadığı kını bir gece Muzaffer'i öldürerek dışarı atar, hatta yetinmez çiftliği de yakar. Daha da intikamını alamamış olan Habip, orospu diye tabir ettiği Güllü'yü de öldürmek ister lakin bebeği olduğu gerekçesi ile onu kendisini ele vermemesi üzerine bağışlar.

Aktiviteler Çoğu vaktini köy kahvesinde geçiren Habip, eşini ve çocuğunu çok sever. Zaten Habip ya köy kahvesinde ya da evinde vakit geçiren biridir. Belinde tabanca taşır. Streslendikçe sigara içer.

ÖRNEK ANILAR

İnançlı Haksızlığa tahammülü olmayan Habip, Muzaffer Bey'in zorla ve hileyle dedesinin ellerinden aldığı toprakları yıllarca ekip biçen köylülerden biri olarak bu adaletsizliğin Allah katında dineceğine dair bir inanç taşır: "– Cenâbıallah adaletini gösterirse, dedi. Eh... O zaman biliyorum ben!"

Kindar İçindeki güçlü hınç ve öç alma duygusu ile Muzaffer Bey'den intikam alma duygusu ile yanan Habip, zamanı gelince ona hesabını soracağını yine Muzaffer'den nefret eden köylülere söyler: "Attığı tokadın yüz mislini atmazsam bana da Habip demesinler be! Benim kinimi biliyon mu sen?"

Düşünceli Kendisine kötü davranan, bir şey yerine koymayan, hakkını vermediği halde bir köy ortasında döven Muzaffer Bey'e haddini bildirmek ister, lakin karısını ve çocuklarını düşünerek kendini geri çeker: "O kadar insanın içinde... Çeker vururdum ben onu, ama çoluk çocuğumu düşündüm. Bekâr olsam, ipimle kuşağım. Lâkin evlilik?.. Evlilik gibi kötü şey yok. Hem iyi, hem kötü. Yerine göre. Ben onun çiftliğini yakmadan, ağzımı burnunu dağıtıp kırmadan sürer miyim?"

Gururlu Habip kendi içinde gururlu bir kişilik taşıdığı için ağanın ettiklerini kaldıramaz. Dahası kendisi ile parti seçimleri konusunda âşık atan babasına dahi gurur yapar. Zira babası olayların parti ve kanun yoluyla hallolmasını ister : "Habip, babasına görünmekten çekiniyor, semtine uğramıyordu. İhtiyarın bıyık altından kıs kıs güleceğini iki kere iki dört eder gibi biliyordu. Dediği çıkmıştı, evet, evet ama yapılacak başka şey yok muydu? Susup oturacak mıydı? Kadere rıza mı gösterecekti?"

Azmettirici Habip kendi alamadığı intikama, Muzaffer'in yeğeni Ramazan'ı da ortak etmek ister. Ona köy yerinde erkek gibi dolaşmak için önce o erkekliliği göstermesi gerektiğini ima eden Habip, adamı galeyana getirip dayısını vurması gerektiğini belirtir: "Belinden, iri bir tabanca çıkarıp uzattı: - Al sana tabanca! Erkeksin, ayağına çizme giyiyor, beline kuşak sarıyorsun. Çizmenin, kuşağın hakkını ver. Karını elinden aldılar, bunun ötesi yok Ramazan!"

Soğukkanlı Muzaffer Bey'i içindeki nefretle öldürdükten sonra karanlıkta kayıplara karışan Habip adeta kendi yapmamış gibi olay yerine gelerek çekildiği sorguda gayet sakin tavırları ile yaptığını soğukkanlı bir şekilde inkar eder: "Ama en çok Habip'in üzerinde duruluyordu. Habip ise kayıtsızdı. Sorulanları pervasızca cevaplıyor, en küçük bir heyecan göstermiyordu. Sahipsiz topraklar yüzünden Muzaffer Beyden yediği tokat bahis konusu edilince, omuz silkti: — Fi tarihinde tokatladı diye adamı çekip vurmam mı lâzım?"

Hırslı Habip, Muzaffer'in ölmesi ile de hedefine ulaşamayınca kerhaneye dönen çiftliği köy halkının diline düşürüp, çiftliği yakmaya karar verir. Bunu yaparken de dinden örnekler vererek köylüyü arkasına almak ister: "Vakit gece yarısını geçiyordu. Kahve tıklım tıklımdı. Habip hâlâ çalınca calıp çağırın Hanımın Çiftliği'ni işaret ederek: — İşte, dedi. Ad kavmi de bu yüzden batmış... Alâmetler de belirdi. Onların yüzünden taş taş üstünde kalmayacak köyümüzde. Bütün başlar Hanımın çiftliğine hırsla döndü. Madem öyleydi, daha ne bekliyorlardı?"

Merhametli Güllü kocasının ölümü üzerine resmi makamlara ifade verdiği için Habip önce kadını kovalayıp onu da öldürmek istedi, tam kadını boğacakken Güllü'nün bir bebeği olduğunu söylemesi üzerine duraklar. Habip'in gözüne kendi karısı ve çocuğu gelir, asla kimseye bir şey söylememesi şartıyla ona acır ve ortadan kaybolur: "Ayağa kalktı. Döndü, alev alev yanan çiftliğe baktı! Korkunç, ama ne olursa olsun mustarip yüz,

pembe pembe aydınlandı. “Çocuğunun bası için bağışla!” Kafasından kendi çocuğu geçti. Su anda uyuyor muydu? Bağışlamazsa, bedduası mı dokunurdu? Şaşkınlıkla bir sigara yaktı. - Peki, ne yapacağım ben şimdi? Kadın parçalanmış tuvaletiyle ayaklarının dibinde yatıyordu. -Evine git, çocuğunun yanına dön! dedi. Seni ele vermem. İstedığınız tarlaları da alın. Sizi ele verirsem kahpeyim!”